

Zaman'da Kan Kaybı

Nihal Bengisu Karaca'dan sonra ünlü romancı Elif Şafak da Zaman'dan Habertürk'e geçti.

Yayın Tarihi : 28 Nisan 2009 Salı (oluşturma : 3/25/2019)

Yıllardır **Zaman** gazetesinde yazan **Nihal Bengisu Karaca**'nın ardından aynı gazeteden Habertürk'e geçen **Elif Şafak** da bugün Zaman okurlarına veda etti.

Gazete Habertürk bir süre önce yayın hayatına hızlı ve etkili bir giriş yapmıştı. Gazete hem alıştığımız günlük gazete boyutlarından farklı oluşu, hem sayfa sayısı ve baskı özellikleri ile dikkatleri çekmişti. Ekonomik krize rağmen planladığı tirajın çok da altında seyretmeyen Habertürk en çok da diğer gazetelerden yaptığı yazar transferleriyle konuşuluyor.

Uzun zamandır aldığı tüm eleştirilere rağmen Zaman gazetesinde ve pazar ekinde yazmayı sürdüren ünlü edebiyatçı Elif Şafak da Habertürk'e geçti. Salı günleri kendisine ayrılan köşeden bugün son kez Zaman okurlarına seslenen Elif Şafak buruk bir veda yazısıyla ayrılığı anlattı.

İşte Elif Şafak'ın veda yazısı:

Ayrılık

Bir edebiyat festivali için geldiğim Paris'te, sabahın kör bir saatinde sıradan bir otel köşesinde, önümde bilgisayar, yanımda buz gibi olmuş kahve, öylece oturuyorum.

Dışarıdan bir çöp arabası geçiyor suları sıçratarak. Sokak henüz karanlık. Turistler uyanmamış daha. Bütün şehir derin uykuda.

Bir ben varım koca salonda, bir de uykusunu alamamış bir garson kadıncağız. Orta yaşlı bir kadın bu. Muhtemelen anne. Belli ki yorgun. Çocukları, kocası evde. Ütüsü, çamaşırı, bulaşığı bekliyor. O ise bu saatte kalkmış gelmiş; üzerinde bir otel üniforması. "Sen nerden çıktın şimdi? Gitsen de şuracıkta biraz şekerleme yapsam" dercesine bakıyor yüzüme. Kahvaltı istemediğimi, hizmet beklemediğimi anlayınca rahatlıyor. Bir kenara oturup şişmiş ayak bileklerini ovuyor. O tek kelime İngilizce bilmiyor, ben de Fransızcadan hep sınıfta kalıyorum. Dolayısıyla konuşmuyoruz. Kelimelerle değil, mimiklerle anlaşıyoruz. Ve kadının merak ettiği soruyu yüzünden okuyorum. Bana diyor ki: "Madam, merakımı mazur görün lütfen. Ama neden demindenberi boş boş bilgisayara bakıyorsunuz?"

"Çünkü bir yazı yazmam gerek," diyorum. "Bir veda yazısı bu. Elim gitmiyor...."

"Sevgilinizden mi ayrılıyorsunuz?" diyor Fransız garsonun gözleri, meraktan çakmak çakmak.

"Tanımadığım birinden ayrılıyorum," diyorum.

"İnsan tanımadığı birinden ayrılır mı?" diyor kadın. "Mümkün mü bu?"

"Evet mümkünmüş... Ayrılık illa da tanıdıklarımızla olacak değil ya. Bir köşe yazarı senelerdir yazdığı köşeyi bıraktığında tanımadığı okurlarından ayrılır mesela. Kısmen de olsa..."

Buruk bir yazı bu. Kaleme alması zor bir yazı. Uzun zamandır salı günleri yazdığım bu köşeye artık veda ediyorum. Bundan böyle bir başka günlük gazetede düzenli olarak yazmaya başlayacağım. Kolay bir karar olmadı bu. Ya da öylesine verilmiş. Çok düşündüm, tereddüt ettim. Ama sonra hayatın önüme getirdiği bu değişikliğe itimad ederek kalbimi açmaya karar verdim.

Bunu şimdiye kadar pek dillendirmedim ama Zaman'da yazdığım için kimi "dışı modern zihni bağınaz" çevrelerde o kadar çok önyargıya muhatap oldum ki. Bu yüzden beni yaftalayan, damgalayan, öteleyen, hiç tanımadıkları halde adeta avuçlarının içi gibi tanırmışçasına hakkımda ileri geri konuşanlar oldu. Üzüldüm ama fazla aldırmadım. İnsanın bilmediği kişiler hakkında gıybet etmemesi, zanlar üretmemesi gerektiğini hatırladım. Bunun yanı sıra gayet samimi bir merakla soranlar da oldu: "Neden Zaman'da yazıyorsunuz?" Doğrusu, "neden yazmayayım ki?" diye düşündüm her seferinde. Çünkü ne insanları ne insanlığı zihnimde "bunlar" ve "onlar" diye ikiye ayırmıyorum. Ve bir toplumun yapay kategorilere bölünmesini sağlıklı buluyorum. Sanatın ve sanatçının işi, kesimlerin sözcüsü olmak, çatışmalar üretmek değil; kimseyi dışlamadan mümkün olduğunda yapıcı, barışçıl bir yaklaşımla bütünlemek ve birlemek.

Zaman'daki okurlarımı hep sevdim, önemsedim. Bu gazetede yazmak beni son derece özel, sevecen ve aktif bir okurla buluşturan kıymetli bir tecrübe oldu. Bu sayede Türkiye'nin her yerinden insan hikâyeleri dinledim. Gittiğim her üniversitede, katıldığım her kamuya açık söyleşide, yurtçinde ve yurtdışında nice edebiyat etkinliğinde roman okurlarımın arasında Zaman okurlarım da oldu hep. Beni sadece romanlarımdan değil, aynı zamanda köşe yazılarımdan takip eden meraklı, samimi, tutarlı, dost bir kesim. Bilhassa gençler... Şimdi en zoru onlara anlatmak bu gidişimi.

Garson kadın gülümseyerek bakıyor ekrana yazdığım kelimelere. Anlamadığı halde, anladığını düşünüyorum. Sezgileriyle. Bazen insan "bittiği" için değil, sırf "gittiği" için ayrılır. Gidebilmek ister. Uzak sulara yelken açmak. Yeni bir gazetede bambaşka okurlarla buluşmak. Bir edebiyatçı için önemlidir bu. Zihnen ve ruhen göçebe olmak. Bir limana demir atmamak. Önyargısız bir şekilde her daim yolculuk yapmak, algılarını açık tutmak. Tazelenmek, demlenmek, yenilenmek... Göç etmek. "Oldum" zannetmemek. Hep öğrenci kalmak hayatta, her adımda öğrenmeye devam etmek, devamlı bir oluş halinde...

Bazen ayrılmak, "terk etmek" demek değildir. Bu köşenin sevgili ruhdaş okurlarının beni anlayacağını umuyorum. Her birine baki selam, dostluk ve muhabbetle... şükranla...
e.safak@zaman.com.tr

Bu dökümanı orjinal adreste göster
Zaman'da Kan Kaybı